

1658 en 1659 door aanbouwing van een derde pand aan de zuidzijde. Ook van dit gedeelte werden dadelijk graf-ruimten beschikbaar gesteld. De nummering begon weer in den zuidwesthoek; naar het noorden gaande kreeg men dan in de eerste rij 1—13, in de tweede 14—26, enz. en zoo zouden vijftien rijen 195 nummers hebben opgeleverd, maar men kwam slechts tot 175, ook al omdat de laatste rij dezelfde nummers als de veertiende droeg, alleen elk met $\frac{1}{2}$ vermeerderd. Lang niet alle graven van dit pand evenwel zijn uitgegeven. De eerste 48 nummers bleven onverkocht, ook 63—65, 67, 76—80, 89—93, 113—120, 127—130, terwijl de nummers 100—108 en alle na 139 in het grafboek zelfs geheel zijn weggelaten.

Een enkele maal is reeds hiervoor het woord grafboek genoemd. Hierover nu eerst een nadere verklaring.

Van de eigenaren der graven in de Rotterdamsche kerken namelijk werd nauwkeurig aantekening gehouden; de stedelijke keuren op het begraven hielden dienaangaande verschillende voorschriften in; de keur van 1717 schreef o. a. voor:

„De rentmeester van de Kerk is verplicht register te houden van de graven en kelders en overboekingen daarvan te noteeren.

De eigenaren van graven en kelders zullen iedere 10 jaar aangifte van hun eigendom doen, waarvan aantekening zal worden gehouden door den rentmeester.

Steeds moet een graf of kelder gesteld zijn ten name van een levend persoon, zonder wiens consent het graf niet mag worden geopend”.

Deze kerkelijke registers, waarin de namen der graf-eigenaren en der dooden staan aangeteekend, berusten thans op het Gemeente-archief.

Van de Prinsenkerk zijn er vier. Het oudste, dat tevens de graven van de Groote Kerk bevat, werd aangelegd den